

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 587/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., Tichá 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – západ v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-95/OISZ-V-2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – západ (ďalej len „inšpekcia ministerstva vnútra“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-95/OISZ-V-2015 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný vo veci zločinu prijímania úplatku v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 329 ods. 1 písm. c), resp. § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva na základe uznesenia inšpekcie ministerstva vnútra z 19. marca 2015. V namietanom konaní bolo voči sťažovateľovi následne vznesené uznesením inšpekcie ministerstva vnútra z 9. septembra 2015 aj obvinenie v tejto trestnej veci podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „*trestné stíhanie a vznesenie obvinenia*“ bolo vydané nezákonným, neoprávneným a neústavným štátnym orgánom Slovenskej republiky, inšpekciou ministerstva vnútra, a v tejto súvislosti poukazuje aj na rôzne výklady k tejto problematike, ktoré vyplývajú z rôznych rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súčasne žiada ústavný súd, aby jeho sťažnosť neodmietol pre nedostatok svojej právomoci ako v iných jeho prípadoch, a vec neposudzoval príliš formalisticky

(odvolávajúc sa aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva), pretože to považuje na nespravodlivé.

4. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal rozhodnutie, v ktorom vysloví, že:

„... Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1. ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy; čl. 17 ods. 2 ústavy; čl. 50 ods. 3 ústavy; čl. 6 ods. 1, ods. 3, čl. 8 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 dohovoru v trestnom konaní vedenom odborom inšpekčnej služby západ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky... sp. zn. ČVS: SKIS-95/OISZ-V-2015 z dôvodu, že trestné stíhanie proti sťažovateľovi začal, viedol a skončil nezákonný a neústavný štátny orgán, porušené bolo.

... Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 €..., ktoré je povinný Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľovi a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

... Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a jej dôvodov ústavný súd konštatuje, že zotráva na svojich názoroch vyslovených v predchádzajúcich rozhodnutiach spomínaných aj samotným sťažovateľom (naposledy pozri aj III. ÚS 410/2016 z 21. júna 2016), a v nadväznosti na to poukazuje aj na ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

8. Sťažovateľ sa o tom, že je stíhaný inšpekciou ministerstva vnútra, nielenže mohol (pozri druhú vetu § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ale aj skutočne dozvedel najneskôr doručením mu uznesenia ČVS: SKIS-95/OISZ-V-2015 z 9. septembra 2015, ktorým mu bolo vznesené obvinenie (5. októbra 2015, pozn.). Od tohto momentu mu začala plynúť lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ak bol presvedčený, že týmto bolo zasiahnuté do jeho základných práv alebo slobôd. Sťažovateľ v sťažnosti ani neuviedol presný dátum doručenia tohto rozhodnutia, avšak je nepochybné, že sa tak stalo viac ako dva mesiace pred podaním tejto aktuálnej sťažnosti ústavnému súdu. Pritom nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po jej uplynutí neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

9. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by bolo potrebné považovať sťažnosť za podanú včas, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

10. Ústavný súd nad rámec považuje za potrebné tiež uviesť, že jeho sťažnosť je aj neprípustná podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože ako vyplýva z uznesenia inšpekcie ministerstva vnútra, sťažovateľ mal možnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 9. septembra 2015 podať sťažnosť do troch dní od oznámenia uznesenia. Zo sťažnosti ani nevyplývalo, či sťažovateľ tak urobil a či tento opravný prostriedok aj využil na ochranu svojich označených práv (bod 1), ale ústavný súd zistil, že naozaj túto sťažnosť podal 6. októbra 2015 a následne o nej rozhodoval Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry, ktorý ju 5. novembra 2015 zamietol ako nedôvodnú.

11. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv zaručených ústavou a dohovorom (napr. čl. 17 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 6 ods. 3 a čl. 13 dohovoru a podobne) ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť tiež nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, resp. je zjavne neodôvodnená. Sťažovateľ vo vzťahu k porušeniu označených práv neuviedol žiadnu argumentáciu (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a tieto práva ani riadne nešpecifikoval, ako to uviedol ústavný súd v bode 1 (okrem základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, pozn.).

12. Pokiaľ sťažovateľ chcel svojou sťažnosťou iniciovať aj konanie o súlade právnych predpisov, ústavný súd opätovne pripomína, že podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy má síce právomoc v osobitnom konaní rozhodovať aj o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, avšak ústavná a zákonná úprava v konaní pred ústavným súdom koncipuje toto konanie ako osobitné konanie a nepripúšťa možnosť, aby sa uskutočnilo ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom (teda ani v rámci konania o sťažnosti). Z tohto dôvodu takéto sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, keďže ich zjavná

neopodstatnenosť spočíva v rozpore medzi typom konania pred ústavným súdom, ktorý sťažovateľ zvolil, a obsahom sťažnosti (m. m. IV. ÚS 253/08, tiež II. ÚS 40/00, II. ÚS 19/01, IV. ÚS 446/2012). Na toto konanie je podľa čl. 131 ods. 1 ústavy daná právomoc pléna ústavného súdu a možno ho začať len na návrh aktívne procesne legitimovaných subjektov uvedených v čl. 130 ods. 1 ústavy a v § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde, medzi ktorých sťažovateľ však nepatrí, teda nie je oprávnený podať návrh na konanie o súlade právnych predpisov.

13. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2016